

1864 április 6.

K. 513 / 1040.

Kedves barátom! Vettük a könyvet is
a pénzt is. A pompás könyv is igen szép kö-
nyvünk, a pénztámla is felsőlegesen érdekes anyagok
saratok 800 előfizető mellett. (Ezt a vonatokat meg
kellene igazítani). Azt mondhatod erre: hogy szabad-
kötés mellett, mindig kébre dugom a pénzt; nem
igen, mert gyarló az ember; de ha soha nem rül-
denél. Soha nem jutna eszembe, hogy rüldölni kel-
len volna, hogy adó vagy. Vagy is éppen annyira inkább
minő igit. Erzem, hogy annyira volna helyes is termi-
nyesen, ismét újranyomtatni. Vagy ha már éppen....
házi egyet-másit vásárolnál nelem s appal quiritet leunim.
Azért ne vagy hisékesbe!

Talán ma-holnap, könyvebbül sorunk egy
szájjal s érhavol valamit; a legelő, ~~is~~ mi iról, a
szed len. Hanem se, szégyetlenség én irni; nem
tudom, éred-e ezt? de valószínűleg nem van. Szígy-
kedem arra a vén gáember. Szaturnusra, hi gyome-
leit egy-egy szájszájással elnyelhetem, s ellenemre
vau a többes-nemzés, mely már nem is az, azé olyas
valami, minős önán celebudek. De — elég!

Nem értem: miért fogjátok rám mindig,
hogy tán haragom valamire. Hiszen, a mi azt
illeti: én mindig haragom is, nem is. De most a
vérem és vérműlök, - nem sehesed pedig egyből se
Haragom magamra, feleségemre, családemre, az idő-
re, a seprányekre is haragom néha, de reátok soha
se; ha azt azért nem érdeném el épen most az orro-
lasi: mert a legfontosabbul a Hlavvára(t) jövesseivel
nem is emlérek. Pedig hát annak meg kell lenni.
Nem magyaráz-e meg Jókai éirhetően: mi az a mulgaj?

Most pedig igen álján meg mindujájosodas!
a minis láson, az aszony is ir; a vers vége az ö
levelében is az les, mi az enyémbe: hogy keresztet
minkes, minis mi keresztünk beunesehes. Amen.

Hlavva, april 6. 1864.

szag híve

Miskaff

Levelink pesze piciánit tudósia a lapban.